

เพชรจันทร์ มาเคียงใจ

Diamond of heart

เพชรจันทร์

เกี่ยวจันทร์มาเคียงใจ

แต่งโดย พระจันทร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-011-7

ราคา 249 บาท

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร

อนุชา กอบจิตวิวัฒน์

บรรณาธิการ

ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

เสาวณี นามาสุษย์ สาริณณ์ นาเจริญ

กองบรรณาธิการ

Green mind Team

พิสูจน์อักษร

นพดล คงคำหลวง บุสสิพร มีญาติ

ออกแบบปก

golf

ออกแบบรูปเล่ม

ประพนธ์ ตรีสุวรรณ

พิมพ์ที่

ออฟเซ็ท ศรีอินทร์

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมายด์ บุ๊คส์

เลขที่ 1/554 ถ.รามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สมัครงานรายปี ตัวแทนจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

คำนำ

จากนวนิยายหนังสือตัวโตๆ ที่ชอบอ่านนิยายอย่างบ้าคลั่ง อยู่มาวันหนึ่งก็เกิดความฝันที่อยากเขียนนิยายให้คนอื่นอ่านบ้าง ถึงแม้จะไม่แน่ใจว่าจะทำได้สำเร็จหรือไม่ แต่เมื่อได้รับคอมเมนต์แรกในชีวิตจากน้องๆ ในเว็บเด็กดี ก็ทำให้เกิดแรงใจที่จะแต่งนิยายเรื่องนี้ต่อไปเรื่อยๆ คนเขียนใช้ระยะเวลาในการเขียนนิยายเรื่องนี้ยาวนานถึงสองปีกว่า จนน้องๆ เรียกกันว่านิยายข้ามปี เพราะข้ามไปอีกเกือบปีถึงได้กลับมาแต่งต่อ เนื่องจากภารกิจการทำงานที่หนักหนาสาหัสในต่างประเทศ ทำให้เกือบลืมความฝันและความสุขเล็กๆ จากการได้ใช้เวลากับตัวละครต่างๆ ในเรื่องนี้

ถึงแม้กลับมาเมืองไทย ชีวิตก็ยังยุ่งเหยิงไม่เปลี่ยน ต้องขอขอบคุณแม่จากหัวใจที่เป็นแฟนพันธุ์แท้ และทำให้ลูกมีแรงฮึดที่จะกลับมาเขียนนิยายเรื่องนี้ให้จบ ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ในเว็บเด็กดีเป็นอย่างมาก ที่ทนรอกันอยู่ไม่เหน็ดเหนื่อยไปไหน ทุกแรงใจของพวกคุณทำให้มีนิยายเรื่องนี้ออกมาค่ะ ขอขอบคุณพ่อที่เป็นแฟนคลับอันดับหนึ่ง แม้พ่อจะยังไม่เคยอ่านนิยายของลูก แต่พ่ออ่านทุกคอมเมนต์ของแฟนนิยายลูก และจำน้องๆ ได้เกือบทุกคน พ่อสุดยอดมากค่ะ และถ้าไม่มีสำนักพิมพ์กรีนมายด์ ความฝันของนักเขียนตัวเล็กๆ คนนี้คงไม่ออกมาเป็นรูปเป็นร่างได้

ขอบคุณสำหรับโอกาสดีๆ ในชีวิตที่มอบให้ค่ะ และคนสำคัญที่ขาดไม่ได้ ขอขอบคุณนางสาวสุดที่รักที่เป็นแรงบันดาลใจสำหรับนิยายเรื่องนี้ บทสนทนาฮาเฮ ประสาพี่น้องของเราในคำคืนหนึ่ง เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด ท้ายที่สุดขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่กำลังถือหนังสือเล่มนี้อยู่ในมือ ไม่ว่าคุณจะเป็นคนที่กำลังรัก ถูกรัก หรือรอคอยความรัก ขอให้ได้รับความสุขจากการอ่านนิยายเรื่องนี้อย่างเต็มที่ค่ะ

แพรวจันทร์

เที่ยวจันทร์มาเที่ยงใจ

ตัวอย่าง

รักแรก

"ลูกจัน...ลูกจัน...ยัยลูกจัน"

เสียงตะโกนเรียกที่ดังมาจากทางด้านหลัง ทำให้ลูกจัน เด็กหญิงร่างเล็ก ในวัยสิบสี่ปีที่กำลังเดินอย่างเร่งรีบ โดยหอบสมุดการบ้านกองโตไว้จนเต็มอ้อมแขน ต้องถึงกับสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ ก่อนที่จะหันขวับกลับมา เพื่อหาต้นตอของเสียงทันที

"แหม่ๆ...โอ๊ย...ยัย...ลูกจัน ...ทำ...ไม่...แหม่ๆ ...แก...ถึง...เดิน...เร็ว ...อย่าง...นี้" เสียงต่อว่าต่อขานดังกระหึ่มกระแทกจากอ้อม เด็กหญิงรูปร่างผอมสูง เพื่อนสนิทของเธอ ซึ่งเพิ่งวิ่งมาถึงด้วยอาการกระหืดกระหอบ

"นี่ ยัยอ้อม ค่อยๆ พุติสิ ใจเย็นๆ เตี้ยวก็น่าใจไม่ทันหรอก" ลูกจันดูเพื่อนรัก เมื่อเห็นอาการหอบจนตัวโยนของอีกฝ่าย ก่อนที่เด็กหญิงจะหลุดหัวเราะออกมาอย่างขำๆ หลังจากได้เห็นสายตาของเพื่อนซี้ที่กำลังตวัดค้อนใส่เธออย่างเคืองๆ

"อี...ไม่ต้องมาหัวเราะเยาะฉันเลยนะ ยัยลูกจัน นี่ถ้าไม่ใช่เพราะแฉะจางให้ฉันก็ไม่รีบวิ่งมาขนาดนี้หรอก" อุ้มเอ่ยต่อว่าเพื่อนสาว

"โห...ขนาดนั้นเลยหรออุ้ม ไหนดูซิ ดับไตใส่พุงหลุดออกมาทั้งวงแล้วมั้ง" คนเรียบร้อยซึ่งนานๆ จะแหยไคร้สักทีอย่างลูกจัน เอ่ยแซวเพื่อนรักขึ้นมาอย่างอดใจไม่ไหว เมื่อได้เห็นท่าทางค้อนขวับๆ อย่างแสนงอนไม่เลิกของอีกฝ่าย

"ไอ้ลูกจันบ้า แกนี่ไม่สำนึกบุญคุณของฉันเลยนะ ดูซิ...คนเค้าอุตส่าห์รับเอาข่าวดีมาบอก ยังมีหน้ามาแซวอีก"

"หืม...ข่าวดี ข่าวดีอะไรหรออุ้ม" ลูกจันขมวดคิ้ว ถามเพื่อนด้วยใบหน้านงๆ

"ก็ที่บอร์ดหน้าห้องชมรมคณิตศาสตร์นะสิ ตอนนี่ติดประกาศเอาไว้ว่า แกสอบได้คะแนนสูงสุดของโครงการสมาร์ทแมทระดับประเทศ ได้รางวัลตั้งหมื่นหนึ่งเชียวนะ"

สิ้นคำพูดของอุ้ม เสียงต๊ับต๊ับๆ ต่อเนื่องกัน ราวกับเสียงเคคโค้ของเครื่องเสียงชั้นดีก็ดังตามมาทันที จากฝีมือของคนตัวเล็กที่ตกตะลึงอ้าปากค้าง มือไม่อ่อนจนทำสมุดการบ้านกองโตหล่นกระจายเต็มพื้นไปหมด

"นี่ไม่ได้ล้อเล่นใช่มั้ยเนี่ย" ลูกจันเอ่ยพึมพำขึ้นด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ก่อนที่จะโถมตัวเข้ากอดเพื่อนเต็มแรงและผล่ออก จากนั้นก็จับมือสองข้างของเธอกระโดดโลดเต้นไปมาด้วยความลื้มตัว ผิดวิสัยของเด็กเรียบร้อยประจำห้อง ประกายแห่งความยินดีฉายชัดในดวงตากกลมโต ภายใต้กรอบแว่นสีดำทรงรีอันใหญ่ ที่อุ้มกับเพื่อนๆ ในกลุ่มต่างลงความเห็นว่าเป็น 'เซยอย่างแรง' แต่ลูกจันก็ยังยืนกรานที่จะใส่แว่นแบบนี้ ด้วยเหตุผลที่เจ้าตัวเถียงกลับมาอย่างขำๆ คุๆ ว่า

"ก็เราชอบนี่ เลนส์มันใหญ่ เห็นชัดดี"

"เอ่อ...น้องครับ พี่ว่าน้องหยุดคุยกัน แล้วเก็บสมุดก่อนดีมั๊ย ตอนนี้นั้นขวางทางเดินอยู่นะ" เด็กหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งนัยน์ตากมกริบ ที่คงจะยืนอยู่ข้างหลังเด็กหญิงทั้งสองนานพอสมควรเอ่ยขึ้น แล้วช่วยก้มลงเก็บสมุดที่กองระเกะระกะอยู่ที่พื้น เพื่อส่งให้ลูกจัน

"อ้อ! ขอโทษจริงๆ ค่ะพี่" ลูกจันรีบลาละลักขอโทษอีกฝ่าย แล้วจึงนั่งลงช่วยเด็กหนุ่มเก็บสมุดที่กองระเกะระกะอยู่เต็มพื้น โดยที่ยังไม่ได้เงยหน้าขึ้นมองเลยว่าคนที่กำลังช่วยเธอ นั้นเป็นใคร ผิดกับอ้อมที่ยืนทำตาโต มองเด็กหนุ่มที่กำลังช่วยเพื่อนเก็บสมุดการบ้านด้วยอาการตื่นตะลึง

'พี่เมฆนี่นา'

เมฆวิฑูสายหวิวเบาๆ อย่างขบขันปนเอ็นดู กับท่าทางของคนตัวเล็กที่ใส่แว่นใหญ่เหมือนนกฮูก ที่พยายามจะหอบเจ้าสมุดกองโตใส่อ้อมแขนอย่างทุลักทุเล และก่อนที่ลูกจันจะทันตั้งตัว มือแข็งแรงของเมฆวิฑู ก็ฉวยสมุดการบ้านกองโตทั้งหมดไปถือไว้เสียเอง แล้วจึงเอ่ยถามขึ้น

"จะเอาไปส่งที่ไหนเหรอครับ"

สิ้นคำถามของเด็กหนุ่มรุ่นพี่ ดวงตากกลมโตใสแจ๋ว ภายใต้อกรอบแว่นหนาของลูกจันก็ถึงกับต้องเบิกกว้างด้วยความตกใจ เมื่อเงยหน้าขึ้นมองและพบว่าคนที่กำลังช่วยเธอเก็บสมุดการบ้านนั้นเป็นใคร

"ว่าไงละ...ถามทำไมไม่ตอบ หิมม์" น้ำเสียงนุ่มเอื่อยยั่วเย้า เมื่อเห็นว่ายัยนกฮูกตัวเล็กตอนนี้ ยืนตัวแข็งเป็นรูปปั้น แถมยังจ้องหน้าของเขา จนตาแทบไม่กะพริบ

"เอ่อ...ไปห้อง...ห้องพักรูชั้น ม.2 ค่ะ" ลูกจันเอ่ยตอบเด็กหนุ่มรุ่นพี่ด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก เนื่องจากตอนนี้สติสติงของเธอยังไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวนัก ส่วนมือเล็กๆ สองข้างก็เผลอดึงชายเสื้อนักเรียนของตัวเองไปมาด้วยความประหม่า จากนั้น ใบหน้าเรียวเล็กก้มหลบสายตาสีน้ำตาลคู่คมที่จ้องมองมา จนทำให้เธอถึงกับใจเต้นตึกตัก

"งั้นตามมา เดี่ยวพี่จะไปส่ง"

"ให้ลูก...ลูกจัน...ช่วยถือมัยคะ" น้ำเสียงแผ่วเบาของคนตัวเล็กเอ่ยถามขึ้นบ้าง หลังจากที่เจ้าตัวรวบรวมความกล้าทั้งหมดที่มี เงยหน้าขึ้นสบสายตาคอนตัวสูงกว่าเธอเกือบครึ่ง

"ไม่ต้องหรอกตัวเล็ก...ตามพี่มาเฉยๆ ก็แล้วกัน"

ลูกจันแอบสะดุ้งกับคำเรียกขานที่เพิ่งได้รับมาหมาดๆ จากคนตัวสูง ก่อนที่จะก้มหน้างุดทลายสายตาคมของเขา ที่มีรอยยิ้มระคนเอ็นดูแฝงอยู่ในนั้น

เมฆวัฏหอบสมุดกองโตเดินตรงไปยังห้องพักครูชั้น ม.2 ด้วยท่าทางสบายๆ โดยมีเด็กหญิงตัวเล็กเดินตัวเกร็งตามหลังไปอย่างเงิบๆ สายตาแทบจะทุกคู่ของเด็กนักเรียนหญิงที่ยืนอยู่แถวนั้น ต่างก็มองตามหลังทั้งสองคนไปด้วยความประหลาดใจ

และภาพหนุ่มหล่อคนดังของโรงเรียนอย่างเมฆวัฏ ที่ถือสมุดการบ้านให้ลูกจันนั้น เป็นภาพที่ทำให้เด็กสาวหลายคนแทบจะร้องกรี๊ดออกมา เพราะความเท่ของเมฆวัฏ ปณิธานในความโชคดีของลูกจัน ส่วนอ้อมก็เป็นอีกคนหนึ่ง ที่ละเมอพร่ำเพ้อ พร้อมทั้งทำตาลอยมองตามหลังเด็กหนุ่มหน้าหล่อร่างสูง กับเพื่อนตัวเล็กของเธอที่เดินจากไปจนลับสายตา

ลูกจันลอบมองแผ่นหลังกว้างของรุ่นพี่ ที่เธอแอบปลื้มอยู่ด้วยใจเต้นระทึก เด็กหญิงไม่อยากจะเชื่อเลยว่า คนที่เข้ามาช่วยเธอจะเป็นพี่เมฆ รุ่นพี่ ม.6 สุดหล่อขวัญใจสาว ๆ ทั้งโรงเรียน เนื่องจากเขามีรูปร่างที่สูงสง่าแข็งแรงแบบนักกีฬา เพราะเด็กหนุ่มเป็นกัปตันทีมบาสของโรงเรียน มีหน้าตาที่หล่อเหลาคมเข้ม ด้วยความที่มีเชื้อสายอิตาเลียนบางส่วน

และที่สำคัญ เขายังเรียนเก่งและเป็นทายาทคนเดียวของตระกูลดัง ซึ่งติดอันดับหนึ่งในสามของประเทศในวงการธุรกิจรีสอร์ทและโรงแรม เรียกได้ว่าเมฆวัฏเป็นหนุ่มในฝันของสาว ๆ วัยมัธยมเลยทีเดียว

วันนี้ช่างเป็นวันที่ดีของเธอจริงๆ นอกจากจะได้รับข่าวดีเรื่องเรียน แล้วเธอยังได้พูดคุยกับรุ่นพี่ที่แอบปลื้มอีกครั้ง เพราะทุกที่เธอก็ได้แต่แอบมองเขาอยู่ห่างๆ และบางครั้งที่เขาบังเอิญหันมาทางเธอนั้น เธอก็ต้องรีบหลบตาเขาทุกที ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่า ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้

หัวใจของลูกจันที่ไม่เคยหวั่นไหวกับใครๆ แม้แต่เพื่อนรุ่นเดียวกัน หรือรุ่นพี่คนอื่น ๆ แต่กับเขาคอนี้ หัวใจของเธอกลับมีปฏิกิริยาแปลกๆ ที่ยากจะอธิบายได้ว่า

เป็นเพราะอะไร แม้ได้พูดคุยกันที่ไร จะต้องเป็นตอนที่เธอตกอยู่ในสภาพชุ่มช้ำมทุกที แต่อย่างน้อย วันนี้เธอก็ยังรวบรวมความกล้าพอ ที่จะพูดคุยโต้ตอบกับเขาได้บ้างซึ่งเพียงแค่นี้ มันก็ทำให้ใจของสาวน้อยเบิกบาน จนอดไม่ได้ที่จะแสดงออกผ่านรอยยิ้มที่ติดอยู่บนใบหน้าไปตลอดทั้งวัน

ในตอนเย็น เมฆวิภูก็กลับมาถึงบ้านด้วยอารมณ์ที่แจ่มใสเป็นพิเศษ โดยมีภาพของยัยนกูกตัวเล็กจอมชุ่มช้ำม แวบเข้ามาในหัวของเขายู่บ่อยๆ ทำทางเคอะเขินของเธอนั้น มันทั้งดูน่ารัก และน่าขันในสายตาของเขา ยิ่งเมื่อแก้มจิ้งจอกหน้าเธอยิ่งหลบตา ทั้งๆ ที่สาวน้อยคนอื่นๆ พยายามอย่างมากที่จะเข้ามาใกล้ชิดเขา แต่แม้ตัวเล็กหน้าใสคนนี้ กลับคอยหลบเขายู่เรื่อยไป ไม่รู้ว่าเป็นอะไร ยิ่งเธอเพียรหลบ...เขาก็ยิ่งอยากเข้าไปใกล้

คนอะไร...น่ารักน่าแก้มจิ้งจอก

เมฆวิภูยังคงเพลินอยู่กับความคิดของตัวเอง จนแทบไม่รู้ตัวว่าเดินจากโรงรถมาถึงตัวบ้านเมื่อไหร่ แต่แล้วเสียงเกรี้ยวกราดของมารดา ซึ่งดังลั่นออกมาสลัดกับเสียงของบิดา ก็ทำให้เขาต้องสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ ก่อนจะรีบตรงดิ่งเข้าไปในบ้าน โดยไม่สนใจคำทัดทานของผู้เป็นแม่บ้าน ที่พยายามกันไม่ให้เขาเข้าไปในห้องรับแขก ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของเสียงทะเลาะกันอย่างรุนแรงของบิดากับมารดา อย่างที่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อน

ภาพที่อยู่ตรงหน้าเมฆวิภู ทำให้เขาตกใจจนแทบช็อก มันเป็นภาพข่าวของที่กระจัดกระจาย ภาพของแม่...ผู้หญิงที่ตลอดระยะเวลาสิบแปดปีที่ผ่านมานในชีวิตของเขามีแต่รอยยิ้มสดใส กำลังทรุดตัวนั่งกองอยู่กับพื้นด้วยน้ำตานองหน้า สีหน้าของแม่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด มีเพียงเสียงพึมพำออกจากปากของแม่ที่เขาได้ยินขณะที่เขาวิ่งเข้าไปหาและประคองท่านเอาไว้

"คุณทำแบบนี้ได้อย่างไร คุณทำกับฉันกับลูกแบบนี้ได้อย่างไร คุณมีผู้หญิงอื่นได้ยังไง เขาเป็นเลขาของคุณนะ" แม่สะอื้นอ้ออยู่ในอ้อมแขนของเขา โดยที่เสียง

ที่พิมพ์ให้ได้ยิน เป็นคำตอบของเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้าทั้งหมด ซึ่งมันเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยคิดฝันว่าจะเกิดขึ้นกับครอบครัวของเขา

และเมื่อเมฆวิภูเฝยหน้าขึ้นมองผู้เป็นบิดา...ผู้ชายที่เขาทั้งรักและศรัทธา ถือเป็นแบบอย่างในการใช้ชีวิตตลอดมา จึงเห็นว่าท่านกำลังยื่นคอตกลงอยู่ห่างๆ ด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยร่องรอยแห่งความเสียใจล้าลึก ดวงตาแดงก่ำและน้ำตาคลอ ช่างเต็มสองตาของชายวัยกลางคน เป็นเสมือนคำยืนยันในคำพูดของแม่

และครู่ต่อมา เมฆวิภูก็ไม่อาจสะกดกลั้นอารมณ์โกรธเสียใจ และผิตหวังที่ประดังประเดเข้ามาในหัวอย่างสับสนได้อีกต่อไป เสียงของเขาสั่นพร่า ขณะที่เอ่ยถามผู้เป็นพ่อออกไปอย่างลำบากยากเย็น

"พ่อทำอะไรลงไป พ่อทำกับแม่แบบนี้ได้ยังไง"

"พ่อขอโทษ...เมฆ พ่อเสียใจ" คุณหมั่นตร์เฝยตอบลูกชายด้วยความปวดร้าว เมื่อเห็นภาพของภรรยา และลูกชายที่กำลังตกอยู่ในอาการเหมือนคนตายทั้งเป็นด้วยน้ำมือของเขาเอง

"พ่อไม่ต้องพูด...พอแล้ว พ่อจำเอาไว้เลยว่า พ่อทำให้แม่เสียใจยังไง ผมไม่มีทางลืมวันนี้ และจะไม่มีวันยกโทษให้พ่อไปตลอดชีวิต" เฝยจบ เมฆวิภูก็ประคองร่างของผู้เป็นมารดา แล้วจึงพาท่านไปที่รถยนต์คันใหญ่ ก่อนที่จะขับออกไปจากบ้านทันที

สองอาทิตย์ต่อมา ข่าวการตัดสินใจแยกทางกันของคุณเพ็ญนากับคุณหมั่นตร์ เกริกกำจรงค์ดี นักธุรกิจใหญ่เจ้าของธุรกิจคอนโด โรงแรม และรีสอร์ทชื่อดังหลายแห่งในเมืองไทย ก็กลายเป็นข่าวฮือฮาในแวดวงไฮโซ เนื่องจากภาพที่ทุกคนเห็นกันจนชินตา ในหน้าสังคมของหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารต่างๆ ก็คือ ภาพของคนทั้งคู่ที่ยังคงดีกริความหวานกันไว้ได้อย่างเหนียวแน่น แม้ว่าจะมีลูกชายโตจนเป็นหนุ่มแล้ว

และข่าวลือที่ตามมาอีกกระลอกก็คือ สาเหตุของการหย่าร้างของคนทั้งคู่ นั้นเกิดจากเลขาคนสนิทของคุณเพ็ญนภา แต่ไม่มีใครทราบรายละเอียดที่แท้จริงของ

เรื่องนี้มากนัก เนื่องจากคนใกล้ชิดของบุคคลทั้งคู่ ต่างปิดปากเงียบไม่ให้สัมภาษณ์ใดๆ ถึงปัญหาภายในของครอบครัวนี้

และอีกสามเดือนถัดมา ก็มีข่าวที่กระเซ็นกระสาบมาเข้าหูบรรดาเหยี่ยวข่าวสังคมทั้งหลายว่า คุณเพ็ญภาตัดสินใจพาลูกชายคนเดียวไปใช้ชีวิตที่อิตาลีกับญาติทางฝั่งบิดา โดยไม่มีกำหนดกลับ ส่วนคุณหมั่นตร์ก็มีข่าวเล็ดลอดออกมาว่า มีคนเห็นเขาพาผกาพรรณอดีตเลขาของคุณเพ็ญภา ไปฝากท้องที่โรงพยาบาลเล็กๆ แห่งหนึ่งแถวซานเมือง

สี่ปีผ่านไป

ในช่วงพักเที่ยง บริเวณม้านั่งริมระเบียงอาคารเรียน ที่ทอดแนวยาวไปจนสุดตัวอาคาร ลูกจันในวัย 18 ปี ได้นั่งเฝ้ากางพาดกับขอบระเบียง โดยที่สายตาของเธอนั้นก็เหม่อมองไปไกลอย่างเหงาๆ ในช่วงกลางวัน ซึ่งเป็นภาพที่เห็นกันได้จนชินตาของพวกเขาเพื่อนๆ

"เฮ้อๆๆๆ" เด็กสาวถอนหายใจยาว ด้วยความหดหู่ หลังจากที่เหม่อมองไปยังสนามบาสเกตบอล ซึ่งเคยเป็นสถานที่พิเศษสำหรับเธอ ที่ต้องคอยแอบมองดูใครบางคนซ้อมบาสเสมอเวลาพักกลางวัน หรือหลังจากที่โรงเรียนเลิกแล้ว

"แหม...ยัยลูกจัน นั่งถอนหายใจเป็นยายแก่เลยนะ" อุ้มเอ่ยแซวเพื่อนสาวเมื่อเห็นลูกจันนั่งถอนหายใจอยู่หลายครั้ง ขณะที่เหม่อมองไปยังสนามบาสเกตบอล

"เอ...ใครกันนะ ที่ปฏิเสธมาตลอดว่า ไม่ได้ปิ้งอดีตประธานนักเรียนสุดหล่อของพวกเรา แต่เนี่ย...ดูท่าทางจะอาการหนักกว่าเพื่อนอยู่นะ นี่ผ่านมาก็หลายปีแล้วสาวๆ คนอื่นเค้าหันไปกรี๊ดหนุ่มอื่นกันหมด แต่ทำไมเพื่อนเรายังเศร้าอยู่ละเนี่ย หรือว่า...หนุ่มคนนี้จะเป็รักครั้งแรก เหอๆๆๆ" เอ่ยจบ อุ้มก็ทำหน้าเจ้าเล่ห์ และทำเสียงหัวเราะได้นำเกลียดมากที่สุด ในความรู้สึกของลูกจัน

"นี่อุ้ม พอๆ ไม่ต้องมาแซวกันเลย เราก็คิดอะไรของเราไปเรื่อยเปื่อย"

'ก็แค่...อยากรู้ว่าพี่เมฆเขาเป็นยังไงบ้าง สบายดีหรือเปล่า แล้วก็...คิดถึงเมืองไทยบ้างมั้ยเท่านั้นเองแหละ' ประโยคหลัง ลูกจันได้แต่รำพึงกับตัวเองอยู่ในใจ

เหมือนอยากฝากคำถาม ไปถึงใครบางคนที่อยู่ในความคิดถึงของเธอ ตลอดระยะเวลาสี่ปีที่ผ่านมา

ผ่านมาสี่ปีแล้วสินะ...นับตั้งแต่วันนั้น...วันสุดท้ายที่เขาจบการศึกษาในระดับมัธยม พร้อมกับข่าวที่ดังไปทั่วโรงเรียนว่า เขาจะย้ายไปอยู่ที่ประเทศอิตาลีกับแม่ และจะไปเรียนต่อระดับปริญญาตรีที่นั่นด้วย

วันสุดท้ายที่ลูกจันได้เห็นรุ่นพี่หนุ่มสุดหล่อของเธอนั้น ยังคงชัดเจนในความทรงจำอยู่เสมอ ถึงแม้เขาจะถูกรุมล้อมไปด้วยเพื่อนฝูงกลุ่มใหญ่ และสาว ๆ ทั้งรุ่นเดียวกันและรุ่นน้องที่เข้ามาขอถ่ายรูป และมอบดอกไม้ให้พี่เมฆของเธออย่างไม่ขาดสายในวันปัจฉิมนิเทศก็ตาม

ในวันนั้น เขายังดูโดดเด่นเหมือนเคย ถึงแม้ว่าบุคลิกที่เคยเร่าแรงสดใสจะหายไป มีเพียงความเคร่งขรึมที่เข้ามาแทนที่ และเนื่องจากปัญหาของครอบครัวที่เขาต้องเผชิญอยู่ จึงทำให้ดวงตาที่เคยสดใส และมีประกายคมซึ่งอย่างที่เธอเคยแอบมองอยู่บ่อย ๆ นั้น กลับแห้งแล้งและโดดเดี่ยว รอยยิ้มที่เธอเคยคิดอยู่เสมอว่าเหมือนแสงตะวันกลับกลายเป็นยิ้มเศร้า ๆ และบางครั้งก็เหมือนหยัน ๆ โลกอยู่ในที่

ส่วนประกายตาพราว ๆ ที่เคยเผลอมองยามสบตากัน ก็กลับกลายเป็นสายตาที่เฉยเมยจนเธอปวดใจ เธออยากเป็นคนที่แบ่งเบาความทุกข์ให้เขาได้บ้าง แต่ก็ไม่มีสิทธิ์ เพราะเขาเป็นคนที่เธอเคยให้นิยามกับตัวเองอยู่เสมอว่า 'ไกลและเอื้อมไม่ถึง'

แม้แต่วันปัจฉิมนิเทศ ลูกจันก็ไม่กล้าที่จะไปขอถ่ายรูป หรือเอาดอกไม้ไปให้เขาอย่างคนอื่น ๆ แม้ว่าใจอยากจะทำอย่างนั้นแค่ไหนก็ตาม สิ่งที่เธอทำได้ก็เพียงแค่อับมองและเก็บภาพของเขาผ่านสายตาและจดจำไว้ในหัวใจ แต่ภาพสุดท้ายที่ติดอยู่ในความทรงจำและรบกวนหัวใจเธอตลอดมา ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานสักเท่าไร คือภาพที่เธอกำลังจะเดินออกจากประตูโรงเรียนเพื่อกลับบ้าน

ตอนนั้นขณะที่ลูกจันหันกลับไปมองที่ข้างสนามฟุตบอล เพื่อมองภาพใครบางคนไว้เป็นครั้งสุดท้าย สิ่งที่เธอมองเห็นคือสายตาของเขาคนนั้นที่แม้จะถูกรุมล้อมด้วยเพื่อนกลุ่มใหญ่ แต่เขา...กลับมองตรงมาที่เธอ ดวงตาคู๋คมไม่ได้เย็นชาอย่างที่

เธอเห็นบ่อยๆ ในพักหลังๆ แต่มันกลับลึกลับ และมีประกายประหลาด อย่างที่เธอไม่กล้าที่จะตีความหมาย สายตาคู่นั้นมีอำนาจมากพอ ที่จะตรึงให้เธอหยุดอยู่กับที่ และไม่หลบตาเธออย่างเคย

และทันใดนั้น สิ่งที่ลูกจันไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เขาส่งรอยยิ้มมาให้ ยิ้มแบบที่เธอคอยแอบมอง และคิดเสมอว่าอบอุ่นเหมือนแสงตะวัน เธอจึงส่งยิ้มกลับไปให้เขาด้วยความรู้สึกที่ท่วมท้นอยู่ข้างใน และกล่าวคำอวยพรเบาๆ ซึ่งเธอหวังว่าเขาคงอ่านจากปากของเธอได้ว่า 'โชคดีนะคะ' และหันหลังกลับมาด้วยน้ำตาที่คลออยู่เต็มสองตา ก่อนที่จะออกวิ่งไปขึ้นรถเมล์ที่จอดรออยู่ตรงป้ายหน้าโรงเรียน

และในขณะที่รถเมล์คันนั้นเคลื่อนตัวออกไปอย่างช้าๆ ลูกจันก็ทำได้เพียงแค่นั่งนิ่งๆ เพื่อปกปิดรอยน้ำตา พร้อมทั้งบอกกับตัวเองว่า...เส้นทางชีวิตของเขาและเธอ นับจากวันนี้คงห่างกันออกไปเรื่อยๆ จนไม่มีวันที่จะบรรจบกันได้เลย

คำขอร้อง

แปดปีผ่านไป

ภายในห้องทำงานชั้นบนสุดของตึกทรูสไต์โมเดิร์น ผสมผสานกับสถาปัตยกรรมแบบโรมัน ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางย่านธุรกิจสำคัญของกรุงโรม ประเทศอิตาลี เปาโล ชายหนุ่มร่างผอมสูงคนหนึ่งที่นั่งอยู่ตรงหน้าโต๊ะตัวใหญ่ ได้แต่เฝ้ารอคอยคำสั่งของผู้เป็นเจ้านายด้วยจิตใจกระวนกระวาย แม้ว่าแอร์ในห้องที่ถูกปรับจนเย็นฉ่ำก็ไม่ได้ช่วยให้เขาคลายความรุ่มร้อนในใจลงได้เลย

ชายหนุ่มรู้ดีว่า เจ้านายของเขาเกลียดความผิดพลาดยิ่งกว่าสิ่งใด แต่ตัวเขาเองกลับทำเรื่องผิดพลาดอย่างไม่น่าให้อภัย เพราะดันไปเชื่อใจคนผิด

และแล้ว การรอคอยที่ยาวนานของเปาโลสิ้นสุดลง เมื่อมาร์โก เดล เอโก ผู้เป็นเจ้านายของเขาได้หมุนเก้าอี้กลับมาเผชิญหน้าอย่างช้าๆ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่มองตรงมายังใบหน้าของเปาโลเรียบเฉย เสียจนยากจะคาดเดาว่า ผู้เป็นเจ้านาย

คงดำเนินต่อไปตามวิถีทางในวันข้างหน้า แต่ช่วงเวลาที่พิเศษแบบนี้สำหรับชีวิตของคนคู่หนึ่งจะเป็นกล่องความทรงจำที่ล้ำค่าและเป็นยาวิเศษ ที่เมื่อใดก็ตามที่ชีวิตคู่พบกับอุปสรรคและปัญหา เมื่อมองย้อนกลับมา ก็จะเป็นแรงใจให้ร่วมกันประคองและจับมือกันไว้ เพื่อที่จะเดินต่อไปด้วยกันจนถึงปลายทาง

จบบริบูรณ์

ดอชบา